

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

OLIMPIADA.

L'Olimpo era en la edat antiga lo Cel dels pagans. Allà Júpiter, Saturno, Marte, Vulcano, Venus, Minerva y Juno vivian tranquillos y ditxosos, dictant las lleys als mortals que 'ls revereian. L'Olimpo s'ha transformat. Saturno, aquell déu que 's menjava als seus propis fils, s'ha convertit en un Ramón Nocedal que devora al seu propi rey. Júpiter es lo Marqués de Alós; Marte, en Palau y Huguet; Vulcano, el Dr. Carrerach y en quan à Minerva, Juno y Venus no serà difícil trobar qui 'ls sustituixi entre 'ls molts eclesiástichs, que si no la cara de femella, conservan lo vestit de dona en forma de sotana. Per lo demés, avuy ja no hi ha pagans. O millor dit, los pagans s'han convertit en *peygants*.

Lo teatro del Olimpo, presentava diumenge, dia de Sant Carlos, un aspecte preciós. Mil espectadors de totas castas, de bosch y de ciutat, singlars y casulans, y entre ells uns doscents eclesiástichs s'havien reunit en aquella santa casa per posar los fonaments del *Circul de Sant Jordi*, mata l'aranya.

En aquell siti immortalitzat per tota mena de diversions profanes anava a llurarse una gran batalla contra 'l dragó infernal. Tot estava preparat. Alguns de aquells sants varons, pèl que pogués ser, duyan amagats Sant Cristos y revòlviers de sis tirs. Lo qui anava menos previngut empunyava un garrot groixut com lo punx de un trabucayre.

Contan alguns que tenen motius per saberho, que aquell mateix demà, després de la misa, en moltas iglesias, corrian los escolans campana en mà tocant a rebato. La sanch carlista v'énardirise, y com avuy los del bando apostòlic no podent desquartisar als liberals s'entretenen desquartisants a sí mateixos, resulta que si enfusmats estavan los partidaris del rey de las húngaras, treyan foix pels caixals los destronadors de aquest monarca xocarrer y carnavalesch, acusat de no ser prou carlí.

Arribá l' hora de la funció.

A dalt de l' escenari brillaven las primeres parts: los galans, las sotanas, los barbas. Abaix lo públich ansiòs; rectors farrenyos, ex-cabecillas sanguinarios, moltos llançuts. Y ara no 'm preguntin perque van inaugurar la ceremonia resant una *Salve regina*. En ells lo resar es un moviment mecànic, instintiu, purament animal. La oració als llabis y la rancunya al cor.

Després de la *Salve*, un principi de discurs y un gran estirament d' orellas; pero desde 'l segon párrafo, apenas v'apareixer el *dragó infernal* entre estrepitosos aplausos, sortí de un reconet un crit esgarrifós de «*Mori Nocedal! Viva D. Carlos!*»

Tirin un pellingo de carn podrida entre una manada de corps y tindrán un petit exemple del efecte que van produhir aquell mori y aquell viva. Un crit immens, més que un crit, un bram de indignació: punys que s'alsan, bocas que s'badan, ulls que se surten de les òrbites, nervis que s'crisan, peus que patejan, espasmes de rabia, sombras de feridura.

Y desseguida sotanas que s'arremangan, mantéus que s'cargolan a tall de capa de torero, solidéus en l'aire. Insults barrejats ab renechs. Y á fora, en plé saló de descans, renechs barrejats ab garrotadas.

¡Quin espectacle! Carlins é integrors agafantse per las grenyas; bastons que xocan; punys que cauen com masses sobre caps que s'ensorran dintre de las espatllas. Aquí un gavinet que brilla y s'rottlo, allá un revòlver que amenassa... a l' un cantó un rector desesperat que a falta de una arma contundent s' molinets ab uns rosaris, que té 'ls grans com balfns de retaco ó de trabuch.

Y entre la brega acalorada, un pare capellà que ha rebut un cop de cadira al mitj del cap, regant aquell camp de batalla ab la sanch que li brolla de un gran xirivech, a raig de canadella.

No podrá queixarse aquest manso ministre del Senyor Aquell cop de cadira a la clepsa van donarli ab lo fi benéfich de que 'l cap se li assente.

Mentre tant a dintre del teatro reynavan l' indignació y 'l canguelo.

Encare 'm sembla que veig aquell capellà adelantantse fins a las *candilejas*, com un Gayarre quan vol donar un dò de pit, y exclamant ab ira concentrada:

—¡Malaguanyada verga! Y aquell altre que ab tota la indignació de que es capás un cabó de realistes, cridava desesperat:

—¡Aixó es Cafrería!

Y 'l fiero Nocedal, tot arroñat, reclamant ordre y compostura, en lo moment en que 'l delegat del Gobernador declarava disolta la reunió. En Nocedal al frente y una renglera de cap-padres, que ocupávan l' escenari en tota la seva amplada, ab lo dit al nás, cridavan:

—Xit... ¡Silencio!... ¡Ordre!...

¡Ordre! ¡Silencio!... ¡Un rave fregit!... Aquí surt un valent, que ab tota la forsa dels seus pulmons y aixecantse de puntetas, llansa un crit estentóreo de «*Viva Nocedall!*»

Lo delegat del governador no duya forsa, y 's v'ueve

LA CAMPANA DE GRACIA.

negre per calmar à aquella colla de energúmenos. ¡Mala guanyada seynal!

Perque tractantse de qui 's tractava, dels enemichs acerrius de totas las llibertats y de tots los drets, que abusan de tots los drets y de totas las llibertats, no cabia disolre's, ni advertirlos, ni calmarlos. ¡No estavan allí reunits los uns y 'ls altres? Donchs la cosa quedava llesta fàncant totas las portas y deixant que continués la barreja. L'últim que hauria quedat viu ja s' hauria cuydat de avisar.

Dir qu'ells quan se reuneixen, se portan pitjor que 'ls anarquistas, es un insult per aquests últims. Ells se portan com ningú 's porta. Per la mateixa rahò que l'ase tira cossas y 'l gos mossega y 'l gat esgarrapa, los carlins y 'ls integrals faltan à totes las consideracions, à totes las lleys, à tots los debers de l'educació y de la continència.

Jo, francament, lo que sento mès es la profanació de que ha sigut objecte lo Teatro del Olimpo. ¡Qué! No s'escandalisan ells, per ventura, quan algú profana, alguna de les seves iglesias? Hi ha mès: ¡no fan ells en aquest cas solemnes funcions de desagravis?

Donchs lo Teatro del Olimpo, avants de tornarse a obrir, ha de ser objecte de una funció de aquestas. Ja cal que 's preparin en Llauder y en Nocedal, lo Pare Carrerach, y 'l rector de Sant Agustí, à ballar allí sobre aquell mateix escenari una quadrilla de can-can. Consta que 'ls devots del teatre, no passém per menos.

P. K.

AY, AY, AY!

¡Recristina, don Cristino!
¿qué fà? ¿per qué no 's belluga?
¿no repara la marfuga
que li arreglan d' amagat?
Despertis, home, despertis;
miri que la cosa vola
y aviat, bona nit viola,
se trobará acorralat.

¿Es possible que no veji
lo joch del senyor Sagasta
y la intervenció nefasta
del general del llorón?
¿Un home del seu caletro
no comprén que 'ls que 'l rodejan
se 'l rifan y se 'l passejan?...
Pues escolti, jvatúa 'l mòn!

Hi ha un complot per anularlo
y tréurel del candeler, fert de vosté un Espartero
ó un Moyano liberal.
Volen de totes passades
desvaneixen sa influència,
reduhirlo à la impotència
y posarlo à n' al portal.

Lo dia que 'l senyor Práxedes
va enfilarse al ministeri,
va veure que en 'quell tiberi
necessitava à vosté.
Vosté tenia una colla
de gent que sempre 'l seguia,
y llavors lo qu' ell volia
era un partit fort y plé.

Avuy ja ha variat lo quadro:
l'home pensa un' altra cosa,
y vosté li está fent nosa
per desarrollar 'l seu plan.
Per xó intriga y fa maniobras
per donarli un incomodo,
per veure si d' aquest modo
pot tréurese 'l del davant.

Entre ell, en Martínez Campos,
l' Alonso y altres fulanos,
molt dutxos y veteranos
en l' art d' enfonzà 'a la gent,
han combinat una lliga
per xafarli la guitarra
y veure si a forsa barra
l' aplastan completament.

¡No se 'n rigui! Reflexioni:
miri com li han fet la guerra,
posant cent pams sota terra
las reformas militars
Veji à Valencia ab quin garbo
li han donat la gran trompada,
y la oposició amagada
que troba per totes parts.

Vosté té un mal; es demòcrata,
y aixó de la democracia
may ha acabat de fer gracia
als simpàtichs sagastins.
Y si, quan vosté predica,
dels amichs que té à la vora
molts l' aplaudeixen... per fora,
¡quànts l' estan xiulant per dins!

La situació es com un beroce:
vosté venia à sè 'l lastre
que 'l salvava d' un desastre
en un moment apurat.
Avuy lo capitá opina
que 'l pes del lastre l' ofega,
y per xó s' esforça y brega
per tirarlo al ayguà aviat.

¡Vigili! 'L cel s' ennuvolà;
don Práxedes es un mano
que traballa xano xano
per desferse de vosté.
Y si vosté no procura
obràr ab un xich mès de tine...
¡recristina, don Cristino!
¡quin pastel! ¡no li dich ré!

C. GEMÍ

A mateixa informalitat que en tot lo que depén del Ajuntament de Barcelona, havia d' observar-se en la qüestió de la inauguració del monument à Clavé.

S' havia anunciat la ceremonia per demà dia 11 de novembre, y fials en tal anuncii teniam ja preparat lo número extraordinari que

LA CAMPANA DE GRACIA dedica al inmortal músich poeta. Pero aplassada fins à no sabem quan la citada inauguració, no podem menos de aplassar també la publicació del número, en lo qual hi prenen part distingits literats y artistas.

Ha arribat l' hora de reclamar als conservadors lo formal cumpliment de una promesa.

Va dir un periódich del gremi, degudament autorisat, que si tornavan à xiularlos considerarian arribada la ocasió de retirarse à casa sèva, esperant millors dies per fer per D. Alfonso XIII, lo mateix que varen fer per don Alfonso XII.

Això es lo que necessitem: que se 'n vagin à casa. Es la manera mès segura de que ningú 'ls xiuli.

En Bismarck ja no pot mès y 's retira de la escena. Mötius de salut l' obligan à dimitir.

En Cánovas xiulat per tot Espanya.

¡Grandesas humanas, ab quina facilitat vos aclofêu!
Bismarck y Cánovas... Cánovas y Bismarck: à lo menos l' un podrá consolarse ab la desgracia del altre.

Als que diuen que 'l possibilisme es la moneda falsa de la República, tenim de perdonarlos, porque no hi ha res mès trist que buscar aplausos à tota costa, mal s' haja de dir lo que no se sent.

Aquesta moneda falsa va ser admesa com à legítima en les últimes eleccions de regidors que va presidir lo govern de 'n Cánovas, y à Mataró mateix ahont la frasse va ser pronunciada, coaligats estaven tots los partits republicans, inclús lo possibilista, en las últimas eleccions de diputats provincials.

Pero deixemho estar: ¿desde quan als melons que enveleixen y no maduran se 'ls ha d' exigir reflexió, lògica y una mica de memòria?

En Cánovas ha declarat de la manera mès terminant, que 'l partit conservador no acceptaria 'l sufragi universal, encare que 'l trobés establert.

Aquí son dos: los conservadors no aceptan lo sufragi universal, y 'l sufragi universal no accepta als conservadors.

Si 'l Sr. Sagasta comprengues los seus interessos, l' establiria desseguida.

Qui pega primer, pega dos cops.

Ja sabém quin concepte ha merescut la xiulada de Sevilla al jefe dels reformistes.

Diu que à la primera notícia que va tenirne, exclamà plé de indignació:

—¡Esto es una salvajada!

Massa que ho diu lo ditxo:

«Avuy per tú; demà per mí.» O parlant mès clar: «Quan vegis la bárba del tèu vehí cremar, posa la tèva à remullar.»

¡Quin desastre!

Lo Doctor Carrerach, catedràtic del seminari, suspès d' empleo y sou, ab motiu de la brega del Teatro del Olimpo.

Cinch ó sis seminaristas expulsats del seminari pél mateix motiu.

Pero ¿qué fa D. Jaume de Déu?

¡Privar à la milicia del Senyor, dels seus campeons més braus!

Bah, bah, bah... Ja tenen rahò 'ls que diuen: «qui mès hi fa, mès hi pert.»

Si jo portés la mitra de Barcelona, ja hauria obert al seminari una classe de boxa, à càrrec del Dr. Carrerach. Hem arribat als temps de la lluya per l' existència y 'l predomini espiritual y 'l predomini material ja no serà del qui tinga mès virtut, ni mès ciència, sinó del qui tinga mès bons punys.

Un redactor del *Correu català* ha citat à judici pér injurias à un redactor del *Bram de la patria*.

«Senyors, y 'l perdó de las injurias de que parla l' Evangelí?

Un neo enfutismat:

—¡Lo perdó de las injurias!... ¡Romansos!

Don Anton no guanya prou per sustos, ni per cotó fluix, ab que tapar-se las orelles.

No sé en qué consistirà; pero no pot donar un pás que no topi ab una gran xiulada.

Primer à Zaragoza; mès tard à Madrid; ara últimament à Sevilla.

Ell si que podrà dir parodiant à D. Juan Tenorio:

«Por todas partes do fui
fué la gran silba conmigo.»

La xiulada de Sevilla, en certs moments, va adquirir las proporcions de una batalla campal.

Los conservadors, de primer responian als xiulets ab vivas y aclamacions. Pero ben prompte van quedar ronchs, sense véu, afónichs, y llavors van apelar al gran recurs de les garrotadas.

¡Las garrotadas! La última paraula de las doctrinas conservadoras.

Se queixan los conservadors de la dessidia del govern. Es mès, las xiuladas que segueixen per tot arreu al móstru, las atribueixen al govern fusionista, que no sab prevenir aquests disgustos.

Ecls voldrian que sortís una lley, que digués: —«Pena de mort als xiuladors.»

Pero aquesta lley es impossible.

Ara bé ¿volen que 'l govern fusionista prengui las precaucions degudas contra las contingencias de una xiulada, valentse de procediments genuïnamen conservadors?

Es la cosa mès senzilla del mòn.

Que no surti en Cánovas de casa sèva, sense que l' accompanyi una patrulla de guardia civils.

Y 'ls guardia civils que 'l custodihin estarán cridats a demostrar l' inmensa popularitat del Mónstru.

CARTAS DE FORA.—Aquell malalt de Cornellà de qui parlavam la setmana passada à qui de totes maneras volta refrendarli 'l passaport lo vicari Joanel maco, en companyia y ab l' ajuda del agutzil, vá morir. sent enterrat civil y gran concurrencia y representació de las diverses societats à que 'l disfunt perteneixia.

Contrasta aquest enterro solemne, al que va associar-se una bona part de la població, ab un enterro catòlic, efectuat l'últim diumenge. Estava ja 'l corteig pél camí, quan adonantse en Joanel maco dequejà sobre de la caixa hi fallava 'l Sant Cristet, va cridar ab tò de mando:—«Alto, no 's tira mès endavant, que aquí no s' enterra una bestia: que 's posi un Sant Cristo desseguida.» Y no hi hagué més remey que interrompre la marxa del enterro, salvant aquella pepita omission qu' en son desconsol y dolor havia suferit la familia, y en unes formes tan bruscas recordada.

... A Sant Llorenç Savall, un predicador que sà 'l novenari de ànimes està vomitant fa días improperis contra LA CAMPANA DE GRACIA Y L' Esquella de la Torratxa, barrejant aquests atacs ab xocarrerias que fan riure tot sovint al auditori. ¡Quina llàstima que no s' haja encare intrudit la moda entre 'ls capellans de pujar à la catedral del Espirit Sant, vestits de clowns y ab la cara enfarinada! Això la bromà seria mès completa.

... Una rectificació: lo que devam la setmana passada respecte al poble de Molà, traslladis al poble de Garcia, qu' es ahont en realitat vá ser atropellat lo pastor protestant per l' autoritat municipal. Una mala intel·ligència vá fer-nos pendre un poble per l' altre.

... Saben en qué s' entreté 'l rector de Sardanyola? En enviar al campaner à una casa de pagés à un quart del poble à buscar l' adressador de las butifarres. Naturalment, à la casa de pagés lo veuen venir y li carregan una barra de ferro de 6 arrobas de pes. Y 'l rector vinga riure's de aquell infelís, sense consideració à que 'l mateix campaner es qui vá per las cases à arreplegar ví pél rector, diuent que aquest ha salvat la cullita fent tocar à bon temps.

LO POLLO D' ANTEQUERA.

¡E! Ja tenim aquí 'l polítich flamench, lo Lagartijo dels monàrquichs, l' home de la sal, lo fabricant d' eleccions ab trampa...

La ciutat de las quatre barras pot felicitarsé de la séva vinguda. Ara té cinch barras, contant la d' ell.

Lo señor Romero Robledo

podrà no tenir qualitats notables: pero quan menos ne té una que val per totes las que li faltan: té oportunitat.

Aquí han vingut tot los homes que figuraren en la política: tots los homes serios. En Sagasta, en Pi y Margall, en Cánovas, en Castellar...

Y darrera d' ells, vè en Romero Robledo.

Es dir, després dels homes serios, vè 'l graciós.

—Pot demanarse mès oportunitat?

Diu que 'l tren que 'l portava à Barcelona corria ab més velocitat que may. Los amichs que 'l accompanyaven no hi veyan de satisfacció.

—Ab quin gust corra!—exclamaven;—;aquest tren es romerista!—

¡Romerista! Si ho haguessin preguntat per la màquina, ho haurien sapigut perque corria tan.

—Corro ab tanta rapides—hauria dit—perque may havia portat un personatge tan lleuger.

Al arribar à las estacions, la locomotora xiulava.

—Menos mal!—devia pensar en Romero:—¡que xiul! No es tot hú això ó ailó de Zaragoza. Aquí no hi ha pedra barrejada.—

Yá sé qu' ell de las pedras se 'n pot ben riure, perque
no es home que se 'n posi cap al fetje.

Los voltants de la estació de Barcelona estaven plens
de gent.

—Tot això son romeristas? —preguntava un transeunt.
—¡Ca! —li van respondre. —Com al dematí 'ls teatros es-
tán tancats, tots los comparsas s' han reunit aquí. Si fos
al vespre, no hi hauria ningú.

Los romeristas diuen qu' es mentida, y asseguran que
tots los que hi havia à la estació à l' arribada del seu jefe,
son partidaris d' ell.

Si han reunit aquí tots los romeristas d' Espanya y Amé-
rica, si 'ls han partit en vinticinch trossos cada un y si de
cada tres n' ha sortit un home... potser si qu' es veritat...

Quan lo *pollo* va baixar del wagó, una multitud d' admi-
radors seus se li va tirar à sobre.

—Ay! —deya un curiés—jab quina furia l' acometen!
veyam si se 'l menjarán!

—No tingui cuidado —e contestava un altre—ja sabrà de-
fensarse si convé. ¿Que no 'm veu quinás dents tragina?

En Romero Robledo estava radiant de satisfacció. Reya,
s' movia parla ab tots à la vegada, saludava à tothom
ab una frasse amistosa...

—Hola! Barbián, sembla que s' ha engreixat.

—Felices! Vosté sempre tan guapo.

—Bravissim, Fulano! ¿vosté també per aquí?

—Qué tal, Sutano? Ja sab que se 'l estima!

Y abrassada à aquest, y petò à aquell altre y puntada de
peu al de més enllà, va lograr obrirse pas y encaminarse
al carruatge.

Los animals—los que tiravan dels cotxes—ja estaven
impacients.

Dos ó tres vivas, sis aplausos, cop de tralla... y en
marxa.

Si l' arcalde hagués tingut l' amabilitat d' avisar la vin-
guda del Sr. Romero per medi d' un bando, tots los bal-
cons de la carrera haurien sens dupte ostentat domassos.

Pero com no va avisarlo, los balcons estaven sense *colgar*.
L' estrépit de tants cotxes y caballs va despertar lo ve-
nat pacifich.

—Qué hi ha?—deyan las donas, sortint als balcons.

—Potser arriba algú.

—Me sembla que deuen anar à posar alguna primera
pedra.

—Més aviat sembla un mort.

—Pobre senyor Romero Robledo! Un mort!
Poch sabia la gran veritat que deya 'l que per un mort
lo prenjal...

Entre tan los gossos lladravan, las criatures corrían à
amagarse, los municipals desenvaynavan lo sobre... y 'ls
cotxes de la comitiva seguian lo seu camí, entre la entusi-
siasta indiferència y 'ls silenciosos aplausos dels barce-
lonins.

Poch rato després, lo senyor Romero Robledo s' aturava
en la plassa de Santa Ana y baixava del carruatge.

—Ay, ay! —va dirme un.—Per qué s' hi atura aquí?

—Perque aquí es ahont viurà mentre s' sigue à Barcelona.

—Ah! Jo 'm creya que havia de posar al carrer de la

Barrera de ferro.

—Per qué?

—Per xo de la barra.

FANTÀSTICH.

COM LO ROSARI DE L' AURORA!

SONET.

Heu vist en lo carrer de la Gran-via
las feras d' en Bidel, quan tenen gana
que obrintne la bocassa mitja cana
remugan una horrible lletania?

Donchs aixís discutia l' altre dia
la gent de la foscor y de la llana,
igual que bugaderas ab sotana
convertintne l' Olimpo en bojeria.

—Déixils estar, li deya jo, à n' en Jara,
déixils estar que 's rompin jo batisme,
aquests representants del fanatism.

Castanyas son rahons han dit fins ara,
donchs deixi que 's convencin ab castanyas
ija que son durs de cascós y d' entranyas!

E. VILARET.

DEA piadosa y laudable va ser la
dels reformistes de obsequiar ab
uns solemnes funerals l' animeta
del seu correglionari Sr. Pérez
Cossío.

Tots ells ab la candela à la mà
formaven un espectacle sumament
patètic.

Pero lo més trist y econmoyedor
es que al sortir de la Catedral, lo jefe y 'l seu estat ma-
jor van anar-se'n à esmorzar al restaurant de Miramar.

No en v' va escriure Narcís Serra 'ls següents versos:

Derramemos una lágrima
sobre la tumba de aquel
que fué nuestro amigo, y luego
nos iremos à comer.

Festas reformistas.

Una excursió al Cairat y una visita al Establiment
balneari de la Puda.

Gran virtut tenen aquellas celebradas ayguas.
Pero pels brians politichs no serveixen.

Alguns conservadors sevillans estaven tan entusias-
mats, que al pàs del mònstruo pels carrers de aquella
capital, l' obsequiavan tirantli flors y coloms.

Ara bé, veyst coloms ¿cóm no volen que 'l poble
xiuli?

Las xiuladas forman l' únic llenguatge qu' entenen
los coloms y 'ls mònstruos.

Si en Cánovas pogués pujar al poder, comensaria per
pendre dos determinacions immediatas.

Primera: declarar los pitos article de contrabando.
Segona: fer cambiar l' apellido al seu amich senyor
Silvela.

Quànts reformistas forasters han vingut à rebre y ob-
sequiar à la flor y sal de Andalusia, al retretxero Ro-
mero Robledo?

El Noticiero Universal porta 'l compte: la friolera
de 774.

Nosaltres tenim un altre dato. Una gran part de
aquests reformistas no tenian barret de copa, y de pro-
vehirlos de questa prenda indispensable se 'n ha enca-
rrat lo jefe del partit.

De manera que à cinch duros barret, D. Paco que ha
hagut de comprarne uns trescents, s' ha gastat la frio-
lera de 1,500 duros.

Lo dret de xiular no està reconegut per cap llei. Es
veritat.

Pero està sancionat per la costum, al menos en los te-
atros, ahont se xiulan sempre las comedias dolentas.

Siguem franchs: la política conservadora es la més
abominable de totas las comedias.

Y portém la comparació fins al cap de vall: comedia
xiulada, comedia retirada de la escena.

A Huelva van rebre al Mònstruo ab gran fredor.

Ni manifestacions de simpatia, ni manifestacions de
desagrado. Van deixarlo passejar, van deixarlo esbra-
var, van deixarli dir pestes contra 'l sufragi universal,
com alló de que 'l dia que 'ls conservadors pujin al po-
der, no estan disposats à respectarlo.

Pero arribà l' hora de marxar en direcció à Sevilla, y
un liberal de Huelva, va dir:

«Ahora que los sevillanos
se las compongan con él.»

Los conservadors están furiosos. Lo vent de las xiula-
das los allunya del poder.

Y que 's desenganyin: tant es que piulin com que no
piulin.

Avuy se fan los refrans al revès, y «pot més qui
xiula, que qui piula.»

Sevilla, ciutat hermosa
la de las nenas divinas
la del bolero, 'l fandango
las juergas... y las cañitas...
Las cañas!... No habléis de cañas
después de lo sucedido,
que en Sevilla muchas veces
las cañas se vuelven... pitos.

D. Anton ha desistit del seu viatje à Málaga y à Gra-
nada.

—Ja s' ho ha pensat bè, D. Anton?

Miri que hi ha molts granadins y no pochs malague-
nyos que havent ja comprat pito, serán molt capassos de
portarlo als tribunals reclamantli indemnisiació de danys
y perjudicis.

Després de la xiulada, 'ls conservadors sevillans han
obsequiat al Mònstruo ab un banquete, à bordo de un
barco.

Ja li deyan à n' en Cánovas, que aniria à bordo à
menjar galleta.

Y ara si que podém dir ab rahò:—En Cánovas? Ja es
home al ayqua.

Lo Sr. Maluquer ha sigut nombrat president de la Di-
putació provincial de Barcelona, à despit de D. Fran-
cisco que li feya la guerra.

Contra en Martos en Sagasta,
Contra Nocedal, Llauder,
Contra Cánovas, un pito
Contra en Rius, en Maluquer.

Davant del Olimpo:

—¿Qué son aquests crits!... ¿Qué significa aquest es-
càndol?

—Res: los carlins y 'ls integros que están celebrant
la castanyada.

En Sagasta té un gran projecte.

Dividir en dos parts las reformas militars, y enviarne
la meytat al Congrés y l' altra meytat al Senat perque
las discuteixin.

Pobres reformas militars del general Cassola! Si en
Sagasta arriba à lograr lo seu objecte, ell si que podrà
dir que las ha partida pels mitj!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-o-li.
2. ANÀGRAMA.—Saló-Sola-Olas.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Las de Miquelturra.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Manfredo.
5. GEROGLÍFICH.—Per citras l' oli.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ingeniòs:
Ingeniòs: Barrina y M. J. P.; n' han endavinadas 4 Pau de
l' Orga y Miranis; 3 Un de Reus; 2 Patatim-Patatera,
Una Amohinadora y Nena desafinada; y 1 no més, Nas
llach.

XARADA.

—Ets un tot! y encare gosas
á demanarme més cosas?
Sí, ja vas en bona part:
je daria dos tres-quart!
A un xicot com una mona,
aixó va dir en Conrat;
y 'l nov respongué enfadat:
—Ara ho diré al hu-segona!

GERONI DE LA BORDETA.

ENDAVINALLA.

May se m' ha vist; pensa noy.
Jo corro molt més que 'l vent.
Si faltés jo quanta gent
no hauria de anà à Sant Boy!

J. T. ANGUILA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.	—Classe d' arbres.
6 1 8 7 2 3 7.	—Nom de dona.
5 2 4 3 6 7.	—»
6 1 8 7 2.	—Carrer de Barcelona.
6 1 8 7.	—»
1 2 3.	—Nota musical.
2 7.	—Una consonant.

JOSEPH MONTES.

GEROGLÍFICH.

AB

TOT

PAU PELGRIN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

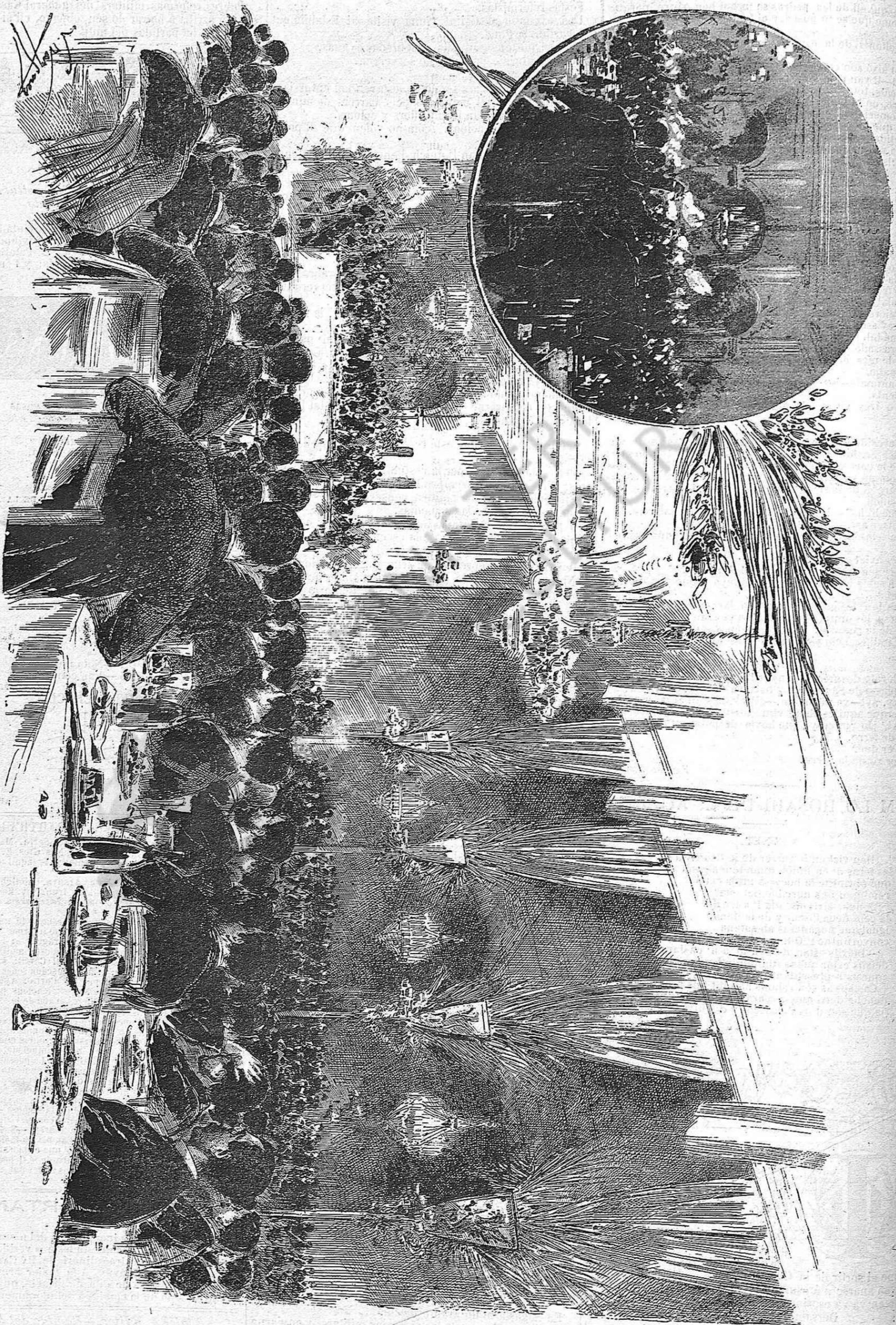
Ciutadans C. Pardalet, B. P., J. Vila Serra, Maco de la C., F. Tiana, J. Boldú, C. Cavila, Un Borinot, Nas Gros, E. S. V., J. M. Fe-
rrati, J. M. D., J. Costa, Gil Ramentol y Tranquil de Reus: *Lo que
ns envian no fa per cosa.*

Ciutadans Ego Sum, Rosa Xala, Aranya, Catòlich, Terenyina Sa-
rralena, J. T. Anguila, Federal de Irun, Noy Ros, Bruno Duran,
Apostòlich y Un estudiant èconomic: *Insertarem alguna cosa de
lo que ns remeten.*

Ciutada Ll. Salvador: La primera poesia no té interès: respecte à
la segona per no respondre à la idea que informa 'l número extra-
ordinari, no la podem admetre.—J. J. Aragonesa: La carta va bé; l'
altra no 'ns convé.—M. Badia: La poesia està molt bé.—B. Torrents
Bolart.—Idem las fabuetas.—Pepe del Carril: Ja ho teniam en
cartera.—Picio Adam y C.: L' hem buscada sense trobarla: se 'ns
derà haver trasparelat.—Antonet del Corral: Aprofitaré dues ó
tres cantarella: no podém dar més explicacions, perque 'ns faltan
temp i espai.—Mut Xerriera: No 'ns acaba de fé 'l pés.—Angel Salabert: Idem idem.—Just Aleix: Gracias per 'l article; però 'ns com es
que no té desenllaç?—Pepe Negre Farigola: L' acróstich es bastant
regular. Adverteix que no som gaire aficionats al gènere.—J. Abril
Virgil: Hem rebut la poesia escrivuda i creuria que no 'ns acaba de
fer feliços?—A. Deu: No va prou bé.—Samuel del Palau: Ho accep-
tém y ho agrahim.—Angel de la Guarda: La poesia de vosté es molt
fluixa.—J. O.: Lo de la setmana passada signé una inadvertència,
per lo qual li demaném que 'ns dispensi. Per lo dégnis ja sab que
ningú 'ns cansa mai, y que fem sempre lo que podem.—Segimon:
Lo sonet va bé.—Aguileta: De tot lo que 'ns envia accepté lo pri-
mer quènto.—L'ucaracuch: Li agrahim la remesa.—Capellà prehistòrich:
Comprendem la intenció; pero confessí que 'n resulta, un
conjunt tant desballastat, que hasta mareja.—R. Roura: La poesia
va bé; pero no té prou interès.—A. Camps: En la de vosté hi ha al-
gun detail massa atrevit.—S. Obra: L' una es massa verda, y l' altra
té versos coixos.—J. Gay: No 'ns acaba de fé 'l pés.—Andrésillo: L'
article encare que se sembla a alguns altres del mateix gènere, té
qualitat, y mirarem de publicarlo.

AVIS IMPORTANT.

OBSEQUIS A CASTELAR.

Aspecte del *Teatro Calvo y Vico*, la nit del 22 de octubre, ab motiu del *lunch* ofert á Castelar pel partit republicà històrich de Barcelona.

(Dibuix pres del natural per D. N. Vazquez).